

си да работи не само за музикалния напредък на тоя градъ, но и на цѣла България.

Маноловъ е рѣдъкъ примѣръ за трудолюбие и работливостъ: нито единъ часъ той не е оставалъ да изтече неоползотворенъ, но не за негова лична облага, а за доброто на народа ни. Въ къщи той съчинява детски и хорови пѣсни, въ казармата работи съ военната музика, въ читалището съ хора; на улицата като вървѣлъ дори, той не оставалъ празенъ — тогава пъкъ мисълта и въображението му сж работили. И току вижъ хрумнала му нѣкоя мелодия въ ума, той вървейки си я забелязвв и следъ това отъ нея ще създаде или нѣкоя хубава детска (училищна) или хорова пѣсенъ, или нѣкоя друга творба. Маноловъ ималъ голѣма способностъ да съчинява хубави мелодии и за това неговитѣ училищни пѣсни се лесно усвояватъ отъ юношитѣ но мжчно се забравятъ. Прекрасенъ, безкрайно услужливъ човѣкъ, обичанъ отъ всички, Маноловъ не отказвалъ никому да послужи съ съ това, що може — най-много на учителитѣ. Току вижъ нѣкой учителъ го срещналъ на улицата и го моли да му напише мелодия за нѣкоя пѣсничка, която той иска да предаде на своитѣ деца. Отбиватъ се нѣкъде, Маноловъ прочита полугласно два-три пжти стихотворението, вживѣе се въ него, позамисли се малко, мърдайки прѣститѣ си, сѣкашъ свирѣ на флейта, и следъ мигъ мелодията бива нотирана и запитва учителя, на колко гласа иска пѣсенъта. Следъ отговора той, споредъ желанието, я направя за 2, 3 гласа или за хоръ. По такъвъ поводъ и начинъ сж се явили на свѣтъ току речи по-голѣмата частъ отъ Маноловитѣ училищни пѣсни, образуващи сбирката съ поетичното име С л а